

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **K. C.**
w przedmiocie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 30 kwietnia 2024 r.
kasacji wniesionych przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach
z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt II Ka 104/23,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w Ełku
z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt II K 279/22,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną K. J. C. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

K. C. została skazana następującymi prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt XII K 702/19 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 9 lipca 2018 r. w W. na szkodę R. T., za które wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie tej kary zostało warunkowo zawieszone na okres próby 2 lat, jednak postanowieniem z dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie zarządził wykonanie kary;

2. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 17 lipca 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 705/19 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 27 czerwca 2018 r. na szkodę R. R. (w wyroku brak jest wzmianki co do miejsca działania skazanej), za które wymierzono jej karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat. Nadto orzeczono środek kompensacyjny;

3. Sądu Rejonowego w Radziejowie z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 222/20 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 28 września 2018 r. w bliżej nieustalonym miejscu na szkodę P. S. A., za które wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto orzeczono środek kompensacyjny;

4. Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 971/19 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 27 czerwca 2018 r. w nieustalonym miejscu na szkodę S. B., za które wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto orzeczono środek kompensacyjny;

5. Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 350/20 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione 22 listopada 2018 r. w P. na szkodę P. J., za które wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny 40 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Nadto orzeczono środek kompensacyjny;

6. Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1386/19 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione od 9 do 12 marca 2018 r. w M. rejonu n. na szkodę A. N., za które wymierzono jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniu wykonania na okres próby 2 lat;

7. łącznym Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1026/20, orzekającym karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł. Wyrok ten objął kary

orzeczone wobec K. C. wyrokami Sądów: Rejonowego w Cieszynie w sprawie o sygn. akt II K 1379/19, Rejonowego we Wrześni w sprawie o sygn. akt II K 416/19, Rejonowego w Olsztynie w sprawie o sygn. akt II K 1729/19, Rejonowego w Słupsku w sprawie o sygn. akt II K 1130/19, Rejonowego w Grudziądzu w sprawie o sygn. akt II K 948/19, Rejonowego w Elku w sprawie o sygn. akt II K 165/20, Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w sprawie o sygn. akt III K 29/20, Rejonowego w Łowiczu w sprawie o sygn. akt II K 443/19, Rejonowego w Kędzierzynie Koźlu w sprawie o sygn. akt II K 558/19 i Rejonowego w Elblągu w sprawie o sygn. akt VIII K 1596/19. Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2022 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w sprawie o sygn. akt III Ko 371/22 zarządził wykonanie zastępczej kary 359 dni pozbawienia wolności w zamian za niewykonaną w części karę łączną 1 roku 11 miesięcy i 24 dni ograniczenia wolności.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Elku wyrokiem łącznym z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt II K 279/22, przy zastosowaniu na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisów obowiązujących przed dniem 24 czerwca 2020 r., połączył:

- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt XII K 702/19,
- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radziejowie z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie o sygn. akt II K 222/20,
- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 971/19,
- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone na okres próby 2 lat, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 350/20,
- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone na okres próby 2 lat, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1386/19,
- karę łączną 2 lat ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Elku z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1026/20,

i orzekł wobec skazanej K. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 90 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. ustalił, że w pozostałym zakresie wymienione na wstępie wyroki Sądów Rejonowych podlegają odrębnemu wykonaniu, a na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu w sprawie o sygn. akt II K 705/19 z dnia 17 lipca 2020 r. Zwolnił skazaną z obowiązku ponoszenia wydatków postępowania i obciążył nimi w całości Skarb Państwa.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2022 r. na poczet kary łącznej zaliczono skazanej okres wykonania kary ograniczenia wolności ze sprawy Sądu Rejonowego w Elku o sygn. akt II K 1026/20.

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca skazanej K. C., zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie, że w przedmiotowym układzie sytuacyjnym nie zachodzą warunki do skorzystania z zasady absorpcji lub pogłębionej asperacji, zwłaszcza, że zastosowanie przez Sąd przepisów sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 i uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) takie rozwiązanie zakładało, który to błąd skutkował wymierzeniem kary łącznej z naruszeniem jej celów przewidzianych w art. 85a k.k.;

2. wymierzenie skazanej kary rażąco niewspółmiernej w stosunku do stopnia winy i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakim ma ona służyć, a przede wszystkim realnie wymierzonej kary pozbawienia wolności skazanej poprzez niezastosowanie przy wymiarze kary zasady pełnej absorpcji, z jednoczesnym zastosowaniem zasady asperacji, poprzez uwzględnienie w głównej mierze okoliczności niekorzystnych dla skazanej, a w szczególności wielokrotnej jej karalności, w sytuacji gdy oparcie się na przepisach sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 i uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 dawało

Sądowi możliwość zastosowania zasady pełnej absorpcji, zwłaszcza, że popełnione przez skazaną czyny miały miejsce w krótkim odstępie czasu (marzec - listopad 2018 r.), a więc jej zachowanie obejmowało jeden zamiar przestępczy.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie kar objętych wyrokami o sygnaturach: XII K 702/19, II K 222/20, II K 971/19, II K 350/20, II K 1386/19 oraz II K 1026/20 przy zastosowaniu zasady absorpcji, względnie pogłębionej asperacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt II Ka 104/23, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca skazanej K. C., który zarzucił:

I. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia wnikliwej i kompletnej oceny przedstawionych w apelacji zarzutów i ograniczenie się do argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, przyjmując ją za własną i nie rozpatrując zarzutów apelanta w wystarczający sposób, na skutek czego dokonano niewłaściwej oceny (w toku kontroli odwoławczej) zgromadzonego w trakcie postępowania przed Sądem I instancji materiału dowodowego, nie odnosząc się w wystarczający sposób w uzasadnieniu wyroku do przedstawionych zarzutów, podczas gdy ustalenia Sądu I instancji były dokonane w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem istotnych okoliczności, a uwzględnienie wszystkich zebranych dowodów oraz prawidłowa ocena tych dowodów i okoliczności sprawy, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego winna prowadzić do wniosku, że:

1. bardzo bliska więź podmiotowo-przedmiotowa łącząca popełnione przez K. C. czyny oraz
2. krótkie odstępy czasu między nimi, a także
3. jednorodność dóbr atakowanych oraz

4. upływanie okresu próby (z dniem 18 marca 2023 r.) orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 350/20 i w przeważającej części upływanie okresu próby (upłynąłby z dniem 2 lipca 2023 r.) orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1386/19 dają podstawę do zastosowania pogłębionej zasady asperacji, albowiem wymienione okoliczności stanowią o istnieniu podstaw do dalej idącej redukcji kar, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającego na przyjęciu, że w sprawie niniejszej nie zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej przy uwzględnieniu zasad pogłębionej asperacji;

II. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowym rozpoznaniu apelacji obrońcy w zakresie podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej K. C. przejawiające się w wybiórczej analizie okoliczności mających wpływ na wymiar kary, nadmiernie eksponującej okoliczności obciążające i pominięciu innych, istotnych okoliczności, odnoszących się przede wszystkim do:

1. ścisłego związku podmiotowo-przedmiotowego między popełnionymi czynami,
2. krótkich odstępów czasu między nimi,
3. jednorodności dóbr atakowanych oraz

4. upływania okresu próby (z dniem 18 marca 2023 r.) orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 350/20 i w przeważającej części upływanie okresu próby (okres próby upłynąłby 2 lipca 2023 r.) Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 1386/19,

co skutkowało orzeczeniem kary rażąco niewspółmiernej, wypaczającej ideę resocjalizacji, prewencji indywidualnej i istoty kary łącznej, podczas gdy wymienione wyżej okoliczności winny skutkować rozważeniem zastosowania pogłębionej zasady asperacji przy wymiarze kary łącznej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Elku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności przedmiotowej kasacji, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Aktywność przejawiana w sprawie przez obrońcę koncentrowała się na wykazaniu, że wymierzona K. C. kara łączna pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa. Nie jest przy tym jasne jakie postąpienie sądów orzekających obrońca uznałby za prawidłowe, skoro w pierwszym zarzucie apelacji sugerował, że byłoby nim orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji, bądź „pogłębionej asperacji”, zaś w drugim, że orzeczenie kary powinno nastąpić tylko na zasadzie „pełnej absorpcji”, a nie na zasadzie asperacji. We wnioskach apelacji domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, względnie „pogłębionej asperacji”, nie precyzując jednak, jakim konkretnie wymiarem kary owa pogłębiona asperacja miałaby skutkować. W kasacji obrońca najwyraźniej odstąpił od poglądu, że prawidłowym orzeczeniem byłoby orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, bowiem jest w niej mowa już tylko o „pogłębionej asperacji”. Pojęcie to jest nader ocenne, w szczególności nie jest jasne, jak znaczną redukcję kary skumulowanej obrońca uznałby za asperację „pogłębioną”. W sytuacji, gdy Sąd meriti stwierdził, że „maksymalna granica możliwa do orzeczenia przez Sąd w rozpoznawanej sprawie wynosiła 3 lata pozbawienia wolności, a więc Sąd dokonał redukcji sankcji łącznej aż o 1/3 – o 1 rok”, do obrony jest pogląd, że zastosował właśnie zasadę „pogłębionej asperacji”. Należy też zauważyć, że skarżący niezasadnie twierdził, iż efektem uchybień, których miał się dopuścić Sąd *ad quem*, miało być orzeczenie wobec skazanej kary rażąco niewspółmiernej, skoro Sąd ten nie orzekł kary łącznej. Zbędnie też rozbudował zarzuty kasacji i jako osobny wyodrębnił zarzut nieprawidłowego rozpoznania apelacji w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, gdy w pierwszym zarzucie podniósł zaniechanie przez Sąd odwoławczy przeprowadzenia „wnikliwej i kompletnej” oceny zarzutów apelacji, co przecież odnosiło się i do zarzutu wymierzenia skazanej kary rażąco niewspółmiernej. Nadto treść tego

zarzutu nie uzasadniała wskazania, iż zostały naruszone przepisy art. 7, 410 i 433 § 1 k.p.k., przy czym trzeba odnotować, że zarzutu naruszenia dwóch pierwszych z wymienionych przepisów, co do zasady mających zastosowanie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w apelacji nie podniesiono.

Kasacja, jakkolwiek podnosi zarzuty rażącego naruszenia prawa, w istocie powiela wyrażony w apelacji pogląd, że orzeczona wobec K. C. kara łączna jest rażąco niewspółmiernie surowa. Świadczy o tym część motywacyjna skargi, w której obrońca skupia uwagę na uzasadnieniu tego poglądu, a nie na wykazaniu zasadności zarzutów. Powołał starsze orzeczenia Sądu Najwyższego dla wykazania, że organ ten konsekwentnie wyraża pogląd, iż *ratio legis* instytucji kary łącznej (wyroku łącznego) polega na tworzeniu korzystniejszej sytuacji prawnej dla skazanego w porównaniu z istniejącą wcześniej, tj. gdy kary orzeczone w poszczególnych wyrokach miały być wykonywane odrębnie. Utrzymywał, że „ustawodawca w pełni świadomie założył brak możliwości pogorszenia w wyroku łącznym sytuacji skazanej w porównaniu z tą, jaka istniałaby przy odrębnym wykonywaniu poszczególnych wyroków, a nawet wyraźnie zadeklarował możliwość jej poprawienia”. Nie jest to prawda, gdy wspomnieć chociażby treść art. 89 k.k. (słusznie zatem Sąd Rejonowy nadmienił, że „kara łączna nie musi oznaczać »polepszenia« sytuacji procesowej skazanego”), poza tym obrońca powinien mieć w polu widzenia, że wydanie wobec K. C. wyroku łącznego skutkowało polepszeniem, a nie pogorszeniem jej sytuacji. Sam przecież odnotował, że „gdyby skazana oddzielnie wykonała wszystkie wyroki (z uwzględnieniem upływu okresów próby z pkt 4 i 5), to jej pozbawienie wolności wynosiłoby 2 lata i 6 miesięcy”. Skarżący akcentował również, że „absorpcja w ścisłym tego słowa znaczeniu nie jest już dopuszczalna, tym niemniej (...) rozwiązanie najbardziej do niej zbliżone można zastosować wówczas, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową albo gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego”. Według obrońcy było to aktualne w przypadku skazanej K. C., tymczasem „wysokość orzeczonej wobec skazanej kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności jest bliższa zasadzie kumulacji niż absorpcji”. Tym samym

obrońca upodobił kasację do apelacji, co nie jest postąpieniem prawidłowym, podobnie jak wytknięcie Sądowi Okręgowemu, w ramach zarzutów nieprawidłowego rozpoznania apelacji, nieuwzględnienia upłynięcia oraz upłynięcia w przeważającej części okresu próby w dwóch sprawach. Wszak w apelacji tej okoliczności nie podniesiono, zatem brak nawiązania do niej Sądu Okręgowego nie daje podstaw do twierdzenia, że z tego powodu doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Z kolei wskazanie jako naruszonego art. 433 § 1 k.p.k. nie zostało w żaden sposób umotywowane, podobnie jak twierdzenie, w kontekście zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., że „dokonano niewłaściwej oceny (w toku kontroli odwoławczej) zgromadzonego w trakcie postępowania przed Sądem I instancji materiału dowodowego”. Wcześniej odnotowano, że w apelacji nie postawiono zarzutu naruszenia przez Sąd meriti art. 7 i 410 k.p.k., zatem w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy nie przeprowadzał dowodów, podniesienie pod jego adresem zarzutu naruszenia tych przepisów jawi się jako nieporozumienie.

W uzupełnieniu celowe będzie nadmienić, że w części motywacyjnej kasacji obrońca, referując treść orzeczenia Sądu pierwszej instancji, wytknął temu Sądowi pominięcie, że okres próby orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie o sygn. akt II K 350/20 upłynął z dniem 18 marca 2023 r., a okres próby orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie o sygn. akt II K 1386/19 upłynąłby 2 lipca 2023 r. Wskazał, że objęcie tych orzeczeń wyrokiem łącznym i węzłem kary łącznej „powinno być poprzedzone namysłem co do istnienia realnej potrzeby ingerencji w tak jednoznacznie już ukształtowany kierunek postępowania wykonawczego” oraz że „działania te, choć mieszczące się w granicach uprawnień Sądu Rejonowego w Ełku nie przekonują o swej niezbytności i stanowią nadmierną eskalację odpowiedzialności karnej”. Nie jest to zrozumiałe, gdy uwzględnić datę wydania wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Ełku – 25 października 2022 r., podobnie jak podejmowanie w kasacji polemiki z orzeczeniem tego Sądu, w dodatku przy przyznaniu, że mieściło się ono w granicach prawa.

Jak wspomniano, wykazaniu zasadności zarzutów kasacji obrońca poświęcił mniej uwagi, przestając na przypomnieniu jakie obowiązki nakładają na sąd odwoławczy przypisy art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. i twierdzeniu że „w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy powyższym obowiązkom nie zadośćuczynił, bowiem nie

rozważył w sposób wystarczający i wszechstronny przedstawionych w apelacji zarzutów”. Jest to jednak subiektywna ocena autora kasacji, która nie znajduje potwierdzenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji odniósł się do obu zarzutów apelacji i przekonująco wytłumaczył, dlaczego uznał je za niezasadne. Wskazał, że:

- przy wymiarze kary łącznej „zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowią niejako jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, nawet mimo godzenia w różne dobra osobiste”,

- nawet ścisły związek przedmiotowo - podmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami zabronionymi nie jest wystarczającą przesłanką do automatycznego stosowania zasady absorpcji; w szczególności „wielość inkryminowanych zachowań obliguje do stosowania ostrzejszych reguł oceny w stosunku do skazanego. Instytucja kary łącznej nie może bowiem stanowić swoistej premii tylko dlatego, że sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim został skazany za którekolwiek z nich”,

- biorąc pod uwagę maksymalną karę łączną jaka mogła być wymierzona skazanej (3 lata), kara wymierzona przez Sąd pierwszej instancji nie jest karą nadmiernie dla niej dolegliwą, przeciwnie – jest karą sprawiedliwą, uwzględniającą dotychczasową postawę życiową skazanej, w tym wielokrotną karalność, niepoddawanie się rygorom kar wolnościowych, niewypełnianie obowiązków rodzicielskich wobec małoletnich dzieci.

Autor kasacji pominął te stwierdzenia Sądu odwoławczego, natomiast, co wcześniej odnotowano, akcentował, że „w pierwszej kolejności na wyeksponowanie zasługuje okoliczność, iż wysokość orzeczonej wobec skazanej kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności jest bliższa zasadzie kumulacji niż absorpcji”, twierdził, że kara łączna powinna być wymierzona na zasadzie „pogłębionej asperacji”, co świadczy o tym, że pod pozorem zarzutów naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów postępowania ponowił wysunięty w apelacji, jednak niedopuszczalny w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary. Podawał też w wątpliwość, chociaż nie twierdził, że nastąpiło to z naruszeniem prawa, objęcie

wyrokiem łącznym dwóch skazań, pomijając, że nie było to przedmiotem apelacji ani decyzji Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia. Dostrzeżona już przez sądy obu instancji trudna sytuacja materialna skazanej, przemawiała za zwolnieniem jej na podstawie art. 624 k.p.k. od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia).

[PGW]

[ms]